

gisk for et Ændringsforslag, som det ogsaa lykkedes at føre igennem i dette Ting, skønt det mødte Modstand fra meget forskellig Side, en Bestemmelse, som gik ud paa, at en Bankdirektør ikke maa have Sæde i Bestyrelsen for et Aktieskab, som vedkommende Bank financierer. Det lykkedes at faa dette Ændringsforslag vedtaget her i Tinget, saa vidt jeg erindrer med 51 Stemmer mod 15, og Lovforslaget gik over i Landstinget, men blev ikke færdigbehandlet, som jeg allerede har antydet ved min Bemærkning om dets aarelange Vandring fra Ting til Ting. Da det senere fremsattes i Landstinget af Handelsminister Hage, indeholdt det til min Beklagelse og sikkert til Beklagelse for alle, der var Tilhængere af dette, ikke den paagældende Ændring, og det var ikke muligt senere i den Tid, der blev levnet Folketinget til Sagens Behandling — idet jo hovedsagelig Landstinget havde Sagen i sit Væge gennem flere Aar — at faa dette Krav gennemført og lovfæstet.

Imidlertid kan jeg erindre, at da jeg paa mit Partis Vegne skulde udtale mig om Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det forelaa til endelig Vedtagelse oversendt fra Landstinget, fremhævede jeg, at i hvert Fald indeholdt Loven een Ting af Værdi, nemlig Ansættelsen af en Bankinspektør. Denne Embedsmand, som altsaa efter vor Mening blev Lovens eneste reelle Værdi, opnaaede vi at faa ansat i Aaret 1920, altsaa akkurat en 13—14 Aar efter de Bankaffærer, som hos Rigsdagen fremkaldte en levende Forstaaelse af, at vi maatte have Garantibestemmelser gennemført i vor Lovgivning overfor en Banksvindel som den, vi den Gang var Vidne til. Det gaar saaledes smaat med Fremskridtene i dette Land.

Vi fik denne Bankinspektør, og jeg maa tilstaa, at det forekommer ikke mig, at Bankinspektionen som Institution virkelig har bragt os det, som man havde Grund til at vente. Det er meget vanskeligt at bedømme Bankinspektørens Virksomhed gennem den senere Tid retfærdig. En æret Partifælle, det ærede Medlem Hr. Hauge, karakteriserede under Banklovens Behandling her Bankinspektionen som en Institution, der meget lignede et vestjydsk Brandvæsen, som først kommer til Stede, naar Gaarden er nedbrændt, og da konstaterer, at der intet Vand er i Vanddammen; og det kan ikke skjules, at saadan er det gaaet med en Række af de Bankaffærer ude omkring i Landet, som vi har set fremdraget ved Bankinspektørens Medvirkning forud for den sidste store Katastrophe,

at naar Bankinspektøren kom, saa blev det i Virkeligheden kun som den store Ligbærer, der sørgede for, at Liget fik en nogenlunde anstændig officiel Begravelse. Jeg siger, det er vanskeligt at bedømme Bankinspektørens Virksomhed; thi fra mange Sider hævdes det, at det var jo ham, der skaffede Klarhed indenfor Landmandsbanken ved Oplysning om det virkelige Tab, de 144 Mill. Kr., men i det Fællesmøde, som begge Rigsdagens Finansudvalg havde med den højtærede Statsminister og den daværende Handelsminister, oplyste Handelsminister Rothe, at det var efter hans udtrykkelige Anmodning, at Bankinspektøren var mødt i Landmandsbanken og havde paabegyndt en Undersøgelse, der førte til Afsløringer af disse forfærdelige Forhold.

Jeg vil kun sige saa meget, at jeg er klar over, at den nuværende Bankinspektion er ikke fyldestgørende; og det at opretholde en Institution af den Art, som man paa Forhaand er klar over fra Lovgivningens Side ikke er fyldestgørende, det lader sig ikke forsvare. Thi selv om man her er klar over Forholdet, saa vil denne Institution dog overfor den store Almenehed staa saaledes, at man vil gøre den Opfattelse gældende, at man i dette Tilsyn dog har en Beskyttelse og Betyggelse, som man kan regne med. Jeg vil derfor stærkt henstille, at baade Bankloven og, som jeg skal komme tilbage til senere, Aktielovgivningen snarest muligt underkastes en gennemgribende Revision, og at de Garantibestemmelser, som vi alle var saa hjertens enige om var nødvendige efter Bankaffærerne og Sparekasssekatastrofen i 1906—07—08, bliver gennemført nu, da vi har staaet overfor en saa samfundsrystende Bankkatastrophe, som overhovedet kan tænkes i dette Land.

Men de Love, vi har, Bankloven og Aktieloven, de maa bruges, og jeg kan ikke erkende, at de er ganske umulige i Henseende til at gøre Ansvar gældende overfor dem, der vitterligt og alvorligt har forset sig. Baade Bankloven og Aktieloven indeholder Bestemmelser, hvorefter der kan gøres strafferetlig Ansvar gældende overfor flere af den senere Tids utilbørlige Transaktioner. Jeg vil i Dag gerne beskæftige mig med et specielt Spørgsmaal, som jeg ikke tror har været behandlet i denne Debat, nemlig alle de Transaktioner indenfor Forsikringsverdenen, som har betydet ikke alene Tab for, jeg tør godt sige, Tusinder i vort Land, men har betydet ligefrem Ruin for et stort Antal Borgere.